

NORA
ROBERTS

NOVÝ
ZAČÁTEK

KIOKAN

Copyright © 2017 by Nora Roberts
Translation © Hana Černá 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu YEAR ONE
přeložila Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-241-6

Věnováno Logan za rady

ZKÁZA

*Duše vnímá tichý, sotva slyšitelný hlas,
nikoli ohlušující kletbu zkázy.*

William Dean Howells

KAPITOLA 1

Dumfries, Skotsko

V okamžiku, kdy Ross MacLeod namířil na bažanta a zmáčkl kohoutek, netušil, že obětí se stal také on a miliony dalších lidí.

Onoho chladného, vlhkého dne, posledního v roce, jenž měl být posledním i pro Rosse, vyrazil s bratrem a bratrancem na lov. Promrzlá zem praskala pod nohama, obloha byla doslova vymytá a zářila jasnou zimní modří. Čtyřiašedesátiletý Ross – třikrát týdně si trýznil tělo v tělocvičně a miloval golf – měl skvělou fyzickou kondici a momentálně i báječnou náladu.

S Robem, bratrem dvojčetem, vlastnili úspěšné marketingové firmy v New Yorku a Londýně. Devětatřicetiletá manželka se švagrovou a manželkou bratrance Hughha raději trávil odpoledne v teple útulné farmářské usedlosti.

V kamenných krbech praskal oheň, na plotně stála konvice s horkou vodou, takže kdokoli dostal chuť na čaj, měl ho za pár minut. Ženy se pustily do přípravy svátečních jídel a delikates na silvestrovské posezení. Bloumání v holínkách po poli jim vůbec nechybělo.

Farma MacLeodových, rozkládající se na více než osmdesáti hektarech, se již přes dvě stě let dědila z otce na syna. Hugh ji miloval stejně jako vlastní rodinu a vnoučata. Za rozlehlými loukami se v dálce na východě zvedala mírná pahorkatina a na západě se černala hladina Irského moře.

Bratři často cestovali s rodinami společně, ale sešlost v rodinném sídle na konci každého roku se stala nejvýznamnější rodinnou událostí. V dětství trávili na farmě celý měsíc. Tehdy se mohli bez rodičovského dozoru vydovádět na lou-

kách s Hughem a jeho bratrem Duncanem, který za oddanost armádě zaplatil životem. Ross s Robem se coby městští hoši s nadšením vrhli do polních prací přidělených strýčkem Jamiem a tetou Bess.

Naučili se i rybařit, lovit, krmili drůbež, sbírali vejce. Pěšky nebo na koni pročesávali les, bloumali po nekonečných zelených pastvinách. Uprostřed noci se často vykradli z domu a zamířili na pole, po kterém teď kráčeli, a při tajném rituálu uprostřed kamenného kruhu se pokoušeli vyvolávat duchy. Domorodci to záhadné místo nazývali *sgiath de solas* neboli posvátné světlo. Chlapcům se čarování nikdy nezdařilo, nezahlédli ani víly, co údajně tančily v lesích, ovšem Ross přísahal, že při jedné z dobrodružných půlnočních výprav pocítil přítomnost čehosi temného – zaslechl zašumění křídel, dokonce ucítil odporný dech. Opakovaně vykládal, že ten dech směřoval rovnou proti němu. V panice se dal na úprk, klopytl a zranil si ruku o ostrou hranu kamene. Na zem dopadla kapka krve.

Na tu noc si občas se smíchem zavzpomínali ještě jako dospělí.

Na farmu nyní přijížděli každoročně na Vánoce, nejprve s manželkami, později i s dětmi. Užívali si romantickou atmosféru venkova až do druhého ledna.

Synové s manželkami se dopoledne rozloučili a vrátili do Londýna strávit Nový rok s přáteli a první dny nového roku pracovními povinnostmi. Pouze Rossova dcera Katie – byla v sedmém měsíci těhotenství s dvojčaty – zůstala v New Yorku. Po návratu rodičů plánovala slavnostní oběd, ale ten se nikdy nekonal.

Poslední den v roce se však Ross MacLeod cítil jako zamlada a měl vynikající náladu. Jen když zahlédl nad kamenným kruhem poletovat hlučné hejno vran, lehce ho zamrazilo, ale ten divný pocit rychle setřásl, jakmile se k bleděmodré obloze vznesl bažant.

Možná ho trochu zaštípalo na dlani, v místě, kde se před více než padesáti lety škrábl o kámen.

A přesto vystřelil.

Vzduch roztříštil výstřel. Vrány pronikavě zakrákaly, ale nerozprchly se. Jedna se odtrhla od hejna, jako by se chtěla zmocnit padající kořisti, a když se černý pták srazil s padajícím bažantem, lovci se rozesmáli.

Úlovek dopadl přímo doprostřed tajemného kruhu a zem pokrytou bílou jinovatkou potřísnila krev.

Rob položil Rossovi ruku na rameno. Všichni tři s úsměvem sledovali, jak se Hughův labrador nadšeně rozběhl pro kořist. „Viděl jsi tu bláznivou vránu?“

Ross pobaveně potřásl hlavou. „K večeri si musí vyhlédnout jinou lahůdku,“ prohodil.

„Zato my si pochutnáme – pro každého tři, to už je hostina,“ liboval si Hugh.

Sebrali úlovky, Rob vytáhl z kapsy držák na mobil a rozložil ho. „Vždy připraven,“ prohlásil. Bratrům nezbylo než s úlovkem zapózovat. Trojice mužů s jiskrnými modrými očima – dědictví klanu MacLeodových –, tváře zrudlé chladem. Pak se svižně vraceli na farmu.

Uprostřed kamenného kruhu za jejich zády vsakovala do promrzlé země ptačí krev. Ochranný štít se ztenčoval a pukal.

Úspěšní lovci kráčeli dlouhým krokem podél pole osetého sozímým ječmenem, vlnícím se v lehkém větru, na úpatí mírného svahu míjeli pasoucí se stádo ovcí. Nedaleko líně zabučela kráva, kterou Hugh vykrmoval na porážku.

Ross v duchu děkoval Bohu za uplynulý, požehnaný rok a možnost trávit jeho závěr s milovanou rodinou.

Z komínů masivní kamenné usedlosti se k obloze vinul namodralý kouř. U domu se psi rozběhli za obvyklou zábavou, jako by si byli vědomi, že pro ně pracovní den skončil, kdežto muži odbočili k malé kůlně.

Hughova manželka Millie s dcerou provedly v domě důkladný vánoční úklid, proto se muži pustili do špinavé práce na lavici v přístřešku, kterou tam Hugh připravil právě pro tento účel. Při kuchání bažantů probírali téma lovu a lahodnou večeri, Ross velkými nůžkami odstříhl ptákům křídla těsně u trupu, jak se to naučil od strýce. Do jednoho

plastového pytle uložili části určené pro kuchyni, do druhého odpad.

Rob zvedl uříznutou hlavu a zakrákal. Ross se po bratrovi s úsměvem ohlédl, jenže v okamžiku nepozornosti zavadil palcem o ostrou kost.

„Krucinál,“ zabručel. Ukazováčkem setřel rudou kapku. Bažantí krev se smísila s jeho.

„Víš, že máš dávat pozor,“ sykl Hugh.

„Jo, jo. Může za to tenhle pitomec,“ kývl hlavou k Robovi.

Dokončili práci, omyli bažanty v ledové vodě a odnesli je do domu. Ve velké venkovské kuchyni s otevřeným krbem bylo příjemně teplo a vzduch prosytila vůně čerstvého pečiva.

Ross celým srdcem vstřebával tu báječnou domácí atmosféru. Položil své úlovky na širokou kuchyňskou desku a objal manželku.

„Návrat lovců,“ políbila ho Angie se smíchem.

Hughova Millie uznale pokyvovala hlavou, až se jí rusá kšticke stažená na temeni do legračního střapce zatřepala. „Stačí na bohatou večeři, a ještě zbyde pro hosty. „Neuděláme k bažantovi ořechové pirohy, Robbie? Máš je přece moc rád...“

Švagr se usmíval od ucha k uchu a poplácal se po břiše překypujícím přes opasek. „Snad abych zašel ještě něco ulovit, aby zbylo na všechny,“ zažertoval. Manželka Jayne ho píchla prstem do břicha. „Pokud chceš vypadat jako vykrmený pašík... Asi tě musíme nějak zaměstnat.“

„Správně,“ souhlasila Millie. „Hughu, přineste do velkého salonu ten dlouhý stůl a ty ho prostřeš maminčiným háčkovaným ubrusem. Taky rozestav sváteční svícny a zajdi do šatny pro další židle,“ zaúkolovala manžela.

„Ať je rozestavíme jakkoli, stejně se ti to nebude líbit,“ zabručel Hugh.

„Jen jděte,“ mával Millie rukou a prohlížela si bažanty. „Jakmile chlapi vypadnou, dáme se, dámy, do práce.“

K večeři se podávali bažanti okořenění estragonem, nadívaní pomeranči, jablky, šalotkou a šalvějí, pečení na karotce,

bramborách a rajčatech. Jako přílohu zvolily hospodyně čerstvý domácí chléb s domácím máslem a hrášek.

Příchod Nového roku oslaví staří přátelé a rodina dohromady připitkem šumivého vína, které Ross s Angií přivezli z New Yorku právě pro tuhle příležitost.

Venku poletoval sníh, rodina doveččela a v rozverném náladě očekávala hosty. Rozsvítily se svíce, v krbu praskalo, podávalo se další jídlo, jehož přípravami strávily ženy celé dva dny. Nalévalo se šampaňské, víno i whisky, ovocné likéry. Na stole pokoušely hosty koláčky, rozličné druhy sýrů a tradiční irská tlačenka. Společnost trávila předvečer Nového roku v přátelské zábavě. Někteří sousedé a kamarádi přišli poklábosit již před půlnocí. Něco pojedli, vypili a nohama podupávali do rytmu houslí a dud. Domem zněla hudba a zpěv až do půlnoci. S posledním úderem hodin se společnost rozloučila se starým rokem tradiční písní *Valčík na rozloučenou*. Ross objal Angii kolem ramen a něžně ji k sobě přivinul, druhou ruku položil na rameno bratrovi. Stará píseň navozovala zvláštní, stmelující atmosféru. Ve chvíli, kdy všichni pozvedli sklenky k připitku, se otevřely dveře dokořán.

„První přichází!“ zvolal někdo.

Ross se ohlédl. Čekal jednoho z chlapců Frazierových nebo Delroye Mac Grudera. Tmavovlasí, dobrosrdeční mládenci odjakživa pamatovali na tradici, že do domu musí na Nový rok hned po půlnoci někdo přijít, aby se rodiny drželo štěstí. Tentokrát však donesl ledový závan větru z temné noci pouze sněhovou mlhu. Ross seděl nejbliž dveřím, proto vstal a vyšel ven. Otřásl se. Po zádech mu přeběhl mráz, což ale přičítal náhlému poryvu větru a zvláštnímu, tíživému tichu.

Vzduch jako by na okamžik zatajil dech.

Zašuměla křídla? Překryl temnotu noci jiný stín?

Ross MacLeod se znovu zachvěl a couvl přes práh zpět. Muž, jenž již nepřivítá další Nový rok. V této chvíli se vlastně stal prvním novoročním přichozím.

„Nejspíš jsem zapomněl zasunout závoru,“ zabručel, když zavíral dveře.

Přistoupil ke krbu a mnul si ruce, aby se zahřál. Vedle se posadila stařena s holí, v plédu pevně přitáženém k tělu. Prababičku chlapců Frazierových Ross dobře znal.

„Mám vám přinést whisky, paní Frazierová?“

Stará žena však natáhla kostnatou ruku poznamenanou tmavými stařeckými skvrnami a s obdivuhodnou silou sevřela Rossovu. Pak se mu upřeně zadívala do očí. „Bylo to sepsáno tak dávno, že jsem to téměř zapomněla,“ řekla.

„A co?“

„Ochranný štít praskne, plášť lidu Danann nasákne prolévanou krví. Přiblíží se konec. Vybuchnou konflikty, rozšíří se strach. Nechci to zažít.“

Ross přikryl dlaněmi žilnaté ruce. Někteří stařenku považovali za dětinskou, jiní za pomatenou věkem, přesto ho kolem páteře zamrazilo, jako by mu někdo přejel po zádech ostrým kusem ledu.

„Začne to u tebe, dítě svých předků,“ dodala tichým hlubokým hlasem. Rosse po tom podivném výroku přepadla nepochopitelná úzkost.

„V této chvíli se z dlouhého spánku probraly mocné síly – temné i prostoupené světlem. Nyní, při umírání starého a zrození nového, mezi nimi propuká krvavý zápas. A za oslňujícího záblesku, s matčíným křikem při porodních bolestech přichází ten, jenž vládne mečem. Obětí bude nepočítaně, a ty se staneš první. Boj bude nekonečně dlouhý.“ Stařena se s výrazem plným hluboké lítosti na okamžik odmlčela, pak se jí pohled rozjasnil. „Neobviňuju tě z ničeho. Po nesmírném utrpení se probudí k životu požehnaná síla a pláč vystřídá radost.“ S povzdechem stiskla Rossovu ruku. „Teď si dám whisky. A díky.“

„Hned ji přinesu.“ Rossovi připadlo bláhové přikládat slovům a pronikavému pohledu staré ženy nějaký význam. Přesto chvilku trvalo, než se uklidnil, a potom nalil dvě skleničky řízného nápoje – jednu pro starou Frazierovou, druhou pro sebe.

Vtom se ozvalo hlasité zaklepání. Hugh spěchal ke dveřím. Otevřel jednomu z Frazierových chlapců – Ross nepoznal, který

to je – a společnost ho halasně zdravila. Mládenec se potěšeně usmíval a odevzdal hospodyni pecen čerstvého chleba.

Chvíle, která měla přinést štěstí, však byla promeškaná. Kolem čtvrté ráno, kdy odcházeli poslední hosté, Ross na nepříjemnou úzkost a předtuchu dávno zapomněl. Možná vypil trochu víc, ale byla to přece oslava, ne? Co na tom, že se sotva dopotácel do postele.

Zodpovědná Angie si v koupelně odstranila make up, nanasla výživný krém a s povzdechem vklouzla k Rossovi. „Šťastný nový rok, miláčku,“ zašeptala.

Ve tmě ji jednou rukou objal a přitáhl k sobě. „Šťastný nový rok, drahá.“ Vzápětí se propadl do hlubokého spánku. Do snů o zakrváceném bažantovi uprostřed mýtického kruhu, hejnu vran s černýma očima, kroužícímu nad kruhem a zakrývajícím slunce; o ledové temnotě a stravujících plamenech. Vytrý větru přehlušilo odbíjení uhánějícího času. A pak najednou strašlivé ticho...

Probudil se hodně po poledni s příšernou bolestí hlavy a žaludkem na vodě. Kocovinu si vykoledoval, a tak nezbylo než se sebezapřením vstát, došourat se do koupelny a vylovit z manželčiny cestovní lékárníčky lahvičku s aspirinem. Hodil do sebe rovnou čtyři a spláchl je dvěma sklenicemi vody, aby si zavlažil suché hrdlo. Po horké sprše se mu trochu ulevilo. Oblékl se a sešel do kuchyně. Tam už se všichni shromáždili u pozdní snídaně, co byla současně obědem. Podávala se míchaná vajíčka, slané houstičky, grilovaná slanina a sýr. Lahodná vůně domácího jídla probudila Rossův žaludek.

„No ne, on už vstal,“ prohodila Angie s úsměvem a s hlavou nakloněnou na stranu si manžela pozorně prohlížela. „Jsi nějaký přepadlý, miláčku.“

„Jo. Nevypadáš dobře,“ přidala se Millie a zvedla se od stolu. „Posaď se, přinesu ti silnou kávu.“

„Vyléčí ho zázvorové pivo,“ doporučil Hugh. „Osvědčený recept. Mně taky není zrovna nejlíp, ale jídlo pomohlo.“

„Zatím nemám na jídlo ani pomyšlení,“ odmítl Ross, ale s díky přijal od Millie sklenici piva. Pomalu upíjel. „Asi si

půjdu provětrat hlavu... A připomenu si, že na noční flámy jsem... tedy já i brácha jsme... už trochu staří.“

„Mluv za sebe,“ zahučel Rob. Ačkoli byl taky dost pobledlý, s chutí se zakousl do slaného pečiva.

„Narodil jsem se o čtyři minuty dřív než ty,“ podotkl Ross na adresu dvojčete.

„Tři minuty a čtyřicet tři vteřiny,“ upřesnil Rob.

Ross si nazul holínky a oblékl si teplou bundu, kolem krku si pro jistotu omotal šálu a nasadil si i čepici. Vzal si od Millie velký hrnek čaje a vyšel do mrazivého dne.

Za chůze popíjel čaj a s černým labradorem Bilboem se vydal na dlouhou procházku. Po chvíli se už cítil mnohem líp. Kocovina člověka dovede potrápit, neštěstí brzy přejde. A on nemíní strávit poslední hodiny ve Skotsku lamentováním, že si dopřál příliš whisky a vína. A kocovina mu nezkazí ani procházku do polí ve společnosti veselého labradora.

Nevědomky zamířil ke stejnému místu, kde včera skolil bažanta. Došel ke kamennému kruhu, do jehož středu pták dopadl. Je černá skvrna na mrazem vybledlém trsu trávy pod jemnou vrstvou sněhu krev? Je vůbec černá? Nechtěl jít blíž a nechtěl si ji prohlédnout. Odvrátil se, když vtom uslyšel za zády zašustění. Pes hrozivě zavřel. Ross se pozorně zadíval mezi staré, všelijak pokroucené a nakloněné kmeny stromů. Něco tam musí být, pomyslel si. V týle ucítil nepříjemný chlad a slyšel, že se tam něco pohybuje. Slyšel zřetelně to šustění, jako kdyby někdo krácel po zmrzlém listí. Nejspíš zvěř nebo liška... nebo náhodný turista. Bilbo naježil srst na hřbetě a vycenil zuby.

„Haló!“ zavolal Ross. Nikdo neodpověděl, bylo slyšet jen to záhadné šustění. „Vítr,“ usoudil. „Jenom vítr.“ Věděl však – tak jako věděl tenkrát v dětství – že to nebyl vítr.

S očima stále upřenýma k hranici lesíku poodešel několik kroků. „Pojď, Bilbo, jdeme domů.“ Svižně vyrazil vpřed, ale cítil, jak se mu svírá hrud. Ohlédl se. Pes stál se zježenou srstí a vyceněnými zuby, jako by na tom místě ztuhl. „Bilbo, ke mně!“ Ross několikrát tleskl. „Honem!“ Zvíře na

něho upřelo planoucí, divoký pohled, ale pak se s vyplazeným jazykem vesele rozběhlo k pánovi.

Rychlým tempem došli na kraj pole. Ross položil poněkud roztřesenou ruku Bilboovi na hlavu. „Jsme to ale hlupáci, vid'?" Nikomu o tom nepovíme.“

Bolest hlavy trochu ustoupila, žaludek se zklidnil, takže po návratu si Ross dopřál toust a šálek čaje. Nejhorší mám za sebou, pomyslel si a posadil se k televizi, kde ostatní muži sledovali sportovní zápas. Za chvíli už podřimoval.

Spánek mu pomohl a také miska polévky k večeři. Začal s Angií balit zavazadla.

„Půjdu spát brzy. Ještě nejsem úplně fit,“ oznámil potom manželce.

„Nevypadáš dobře.“ Angie mu položila ruku na tvář. „Nemáš teplotu?“

„Cítím lehkou zimnici.“

Angie pokývala hlavou a odešla do koupelny. Když se vrátila, nesla dvě ostře zelené tabletky a sklenici vody.

„Spolkni je. Jsou na nachlazení a líp usneš.“

„Ty myslíš na všechno,“ uznale podotkl Ross. „Řekni dole, že se uvidíme ráno.“

„Vyřídím. A už si lehni.“ Zabalila manžela do přikrývky a políbila ho na čelo. „Vážně hoříš.“

„Vyspím se z toho.“

„Určitě.“

Ráno se Ross necítil stoprocentně v pořádku, přesto o hodně líp. Tupá bolest hlavy se sice vrátila, a navíc dostal průjem, přesto si dal k snídani velkou misku ovesné kaše a silnou černou kávu.

Naposled se chvíli prošel, naložili zavazadla a mohli jet. Objal Millii a Hugha. „Přijďte na jaře do New Yorku,“ zval bratrance.

„Možná jo. Jamie to tady na pár dnů obstará.“

„Vyříd' mu, že se loučíme.“

„Jasně. Možná se vrátí, než odjedete, ale...“

„Letadlo nepočká,“ ozval se Rob.

„Bude se mi stýskat,“ loučila se Millie. „Šťastnou cestu a opatrujte se.“

„Těšíme se na vás,“ poslala Angie rodině vzdušný polibek, když nastupovala. Vůz naposled opustil farmu MacLeodových.

Vrátili auto do půjčovny a nakazili tamního zaměstnance, jakož i muže, který si vůz vzápětí najal. Pak předali virus nosiči zavazadel, když mu podávali spropitné, a než prošli pasovou a bezpečnostní kontrolou, infekce se rozšířila na minimálně pětadvacet osob a dál v salonku první třídy, kde popíjeli koktejl a vzpomínali na příjemné zážitky s rodinou.

„Je čas, Jayne.“ Rob vstal. S bratrem se rozloučili přátelským poplácáním po rameni a Angii políbil na tvář. „Uvidíme se příští týden.“

„Informuj mě, jak to vypadá s Colridgem,“ připomněl mu Ross.

„Spolehni se. Do Londýna to není daleko. Jestli budeš potřebovat okamžité informace, budeš je mít hned po přistání v New Yorku. A v letadle si odpočiň, jsi nějak pobledlý.“

„Ty taky nemáš růžová líčka,“ dobíral si Ross dvojče.

„Neboj, rozproudím si krev!“ Rob popadl kufr a druhou rukou bratrovi zasalutoval. „To nestojí za řeč, brácho.“

Rob a Jayne MacLeodovi přivezli nákazu do Londýna, když ji předtím přenesli na spolucestující do Paříže, Říma, Frankfurtu, Dublinu a dál. Na letišti Heathrow se rozšířila na pasážéry do Tokia, Hongkongu, Los Angeles, Washingtonu D.C. a Moskvy. Řidič, který manžele vezl do hotelu, otec čtyř dětí, ji přinesl domu a při společné večeři sečetl osud celé rodiny.

Recepční v hotelu Dorchester přivítala dvojici v nejlepší náladě – a nebylo divu, když následující den odlétala na exotickou dovolenou.

U drinku a večeře se synem a snachou a jejich synovcem s manželkou nakazili smrtelným virem další členy rodiny a rovněž vrchního, když mu předávali štědré spropitné.

Té noci si Rob musel vzít prášek na spaní, aby zaspal pálení v krku, únavu a roztřesený žaludek. Nepochybně se nakazil od bratra.

Během letu přes Atlantik se Ross pokoušel začíst do knihy, ale nedokázal se soustředit. V naději, že usne, si pustil hudbu. Angie na vedlejším sedadle sledovala nějakou romantickou komedii a popíjela šampaňské.

Asi v polovině cesty Rosse probudil záchvat prudkého kašle. Angie se mu marně pokoušela pomoci boucháním dlaně do zad.

„Přinesu ti vodu,“ začala. Ross jenom zakroutil hlavou, přitiskl si ruku na ústa, odepnul si bezpečnostní pás a spěchal na toaletu; oběma rukama se opřel o kraje umyvadla a vykašlával hustý žlutý hlen. Na plicích ho nesnesitelně páliło. Sotva popadl dech, záchvat ho přepadl znovu. Měl strašný pocit, že si snad vykašle plíce. Vtom pocítil silné křeče v břiše a taktak si stihl sundat kalhoty a posadit se na toaletu. Na čele mu vystoupil ledový pot. Opřel se rukou o stěnu a zavřel oči, dokud nevyprázdnil střeva. Když křeče povolily a mdloby přešly, málem se rozplakal úlevou, i když vyčerpáním sotva stál na nohou. Vypláchl si ústa a opláchl obličej studenou vodou. Cítil se mnohem líp. Zadíval se na sebe v zrcadle. Pod očima měl tmavé kruhy, ale zdálo se mu, že nevypadá nejhůř. Tělo se pročistilo, a tak se té ošklivé náklady snad zbavil.

Na chodbě si ho letuška starostlivě změřila. „Jste v pořádku, pane MacLeode?“

„Snad ano,“ přikývl v rozpacích. „Příliš mnoho novoročnických lahůdek,“ pokusil se o chabý žert.

Letuška se povinně usmála. Netušila, že ani ne za tři dny ji přepadnou stejné zdravotní potíže.

Ross se vrátil na místo u okna.

„Je ti líp, drahý?“ zadívala se na něho Angie.

„Podstatně.“

„Máš trochu lepší barvu. Nechceš čaj?“ zeptala se Angie, když si manžela pozorně prohlédla.

„Asi ano, to mi uklidní střeva.“

Teplý čaj povzbudil chuť k jídlu, a tak si Ross vybral z menu kuře s rýží. Hodinu před přistáním dostal další záchvat kašle. Zvracel a měl průjem, ačkoli ne tak silný jako poprvé.

S podporou Angie prošel nutnými formalitami. Pak zamířili s vozíkem se zavazadly k východu, kde na ně už čekal šofér soukromé přepravní služby.

„Rád vás opět vidím! Odnesu zavazadla, pane MacLeode,“ hlaholil na uvítanou.

„Díky, Amide.“

„Výlet se vydařil?“

„Užili jsme si kouzelné Vánoce,“ odpověděla Angie. To už se proplétali davy cestujících na Kennedyho letišti. „Bohužel Rossovi není dobře – nejspíš chytil cestou nějakou infekci.“

„Ach, to je mi líto. Vynasnažím se, abyste byli doma co nejdřív.“

Na Rosse padla smrtelná únava a vše vnímal jen okrajově: mumraj v letištní hale, cesta na parkoviště, nakládání zavazadel, hustý provoz až do Brooklynu. Konečně zastavili před domem! Angie objala Rosse kolem pasu a vedla ho halou ke schodům do patra, kde měli ložnici.

„A hned si lehni,“ nařídila.

„Neprotestuju, jen bych se nejdřív rád osprchoval.“

Pomohla mu se svlékáním. „Co bych si bez tebe počal?“ Na okamžik jí položil hlavu na rameno.

„Zkus na to přijít.“

Sprcha Rosse tak osvěžila, až začínal věřit, že je z nejhoršího venku. V očích ho zaštíply slzy, když se vrátil do ložnice a zjistil, že mu Angie už rozestlala, přinesla láhev minerálky a sklenici zázvorového piva. Na noční stolek položila mobil. Dálkovým ovladačem stáhla rolety.

„Napij se vody nebo piva, obávám se, že jsi už trochu dehydrovaný. A jestli se ti do rána neuleví, volám lékaře.“

„Je mi líp,“ prohlásil Ross, ale poslušně se napil a pak se slastným povzdechem vklouzl pod přikrývku.

Angie ho zabalila až po bradu a přiložila mu ruku na čelo. „Určitě máš teplotu. Jdu pro teploměr.“

„Později, chci se prospat.“

„Kdybys něco potřeboval, jsem dole.“

„Bože, není nadto lehnout si do vlastní postele,“ povzdychl Ross blaženě a zavřel oči.

Angie odešla do kuchyně. Vyndala z mrazáku kuře a drůbky a chvíli je oplachovala pod teplou vodu, aby urychlila rozmrazení. Uvaří silnou kuřecí polévku – svou ověřenou léčebnou medicínu. Sama se na ni těšila; byla příšerně unavená a za Rossovými zády slupla dvě tablety, protože ji začínalo bolet v krku. Nechtěla manžela zbytečně zneklidňovat. Navíc měla mnohem lepší imunitu než on, a tak věřila, že nachlazení rychle zažehná.

Zapnula mobil na mikrofon a zavolala dceři Katii. Chvíli si povídaly, Angie přitom zapnula varnou konvici a udělala si horký čaj.

„Je tam někde táta? Chci se s ním pozdravit.“

„Spí. Chytil nějaký virus.“

„Ne!“

„Neboj se, vařím kuřecí polévku. Do soboty se dá dohromady. Nemůžu se dočkat, až vás uvidím. A ještě něco, Katie. Koupila jsem pro miminka kouzelné oblečky! Však uvidíš, jak jsou úžasné. Ale už musím jít vařit, takže se loučím.“ Při mluvení ji totiž strašně páliло v krku. „Uvidíme se v sobotu. A nejezdí sem, Katie. Myslím to vážně. Tátova nemoc je, myslím, nakažlivá.“

„Až se probudí, vyříd mu, ať mi zavolá.“

„Určitě. Měj se, zlato.“

„Ty taky, mami.“

Angie pustila kuchyňskou televizi, aby měla nějakou společnost, a nalila si sklenku vína – možná jí prospěje víc než čaj. Postavila na sporák hrnec s kuřecím a vyběhal nahoru zkontrolovat Rosse. Lehce pochrupeval. Spokojeně se vrá-

tila do kuchyně a oloupala zeleninu do polévky. Silou vůle se soustředila na práci a nevšimala si počínající bolesti za očními důlky.

Až se Rossovi uleví a horečka pomine, přestěhuje ho do obývacího pokoje. Sama se převlékne do pyžama a lehne si, protože cítí, že jí je už vážně mizerně. Dá si polévku a bude koukat na televizi.

Bezmyšlenkovitě scedila vývar, nasekala maso na větší kousky, přidala zeleninu, koření a lžící vlastního silného kuřecího vývaru. Stáhla plamen a znovu zamířila za Rossem. Aby ho nerušila, ale zůstala nablízku, šla do bývalého dětského pokoje, co nyní sloužil jako pokoj pro vnoučata. Rozběhla se na toaletu a vyzvracela těstoviny – dala si je v letadle. „Hergot, co to ten Ross chytil?“ mračila se. Změřila si teplotu. Devětatřicet. „Kuřecí polévka nás oba spraví.“ Prozatím si vzala dva paraleny a nalila si sklenici zázvorového piva. Tiše vklouzla do ložnice, vytáhla z komody mikinu, flanelové kalhoty a teplé ponožky, protože se roztrásla zimou. Ve vedlejším pokoji se převlékla, lehla si do postele a zabalila se do vlněného přehozu. Téměř okamžitě usnula. Pronásledovaly ji sny o hejnech černých ptáků a bublající krvavé řece.

Trhnutím se probudila, krk v jednom ohni, hlava jí třeštila. Zaslechla výkřik? Volání? Než se vymotala z přehozu, ozvalo se tupé žuchnutí.

„Rossi!“ Vyskočila z postele tak rychle, až se s ní pokoj zatočil. Tiše zaklela a spěchala do ložnice. Ve dveřích zděšeně vykřikla.

Ross ležel v křečích na zemi vedle kaluže zvratků a vodnatých exkrementů s krví.

„Proboha!“ Rozběhla se k němu a pokusila se ho otočit na bok... Je to snad první krok při první pomoci, ne? Nejistě tápala v paměti. Popadla telefon a volala rychlou zdravotní pomoc. „Rychle pošlete záchranku!“ Překotně vychrlila adresu. „Manžel... Manžel má horečku... A zvrací krev.“

„Rozumím, paní. Hned jsou na cestě.“

„Rychle, prosím!“

KAPITOLA 2

Třiatřicetiletý ošetrovatel Jonah Vorhies ucítil polévku a odběhl vypnout sporák. Pak s kolegyní Patti Annou vyvezli MacLeoda na nosítkách z domu a naložili do záchranky. Kolegyně se ujala řízení, zapnula sirénu, on pracoval na stabilizaci pacienta. Manželka situaci pozorně sledovala – a držela se. Žádná hysterická scéna, Jonah téměř slyšel, jak naléhala na manžela, aby se probral.

Jonah však poznal, kdy přichází smrt. Většinou to vycítil, ačkoli se snažil ten pocit potlačit, protože mu to bránilo v práci i v normálním životě. Například poznal, že náhodný kolemjdoucí má rakovinu. Nebo kolem prosvištělo děcko na kole a on věděl, že skončí se zlomeninou zápěstí. Někdy znal i jméno, věk a bydliště... Nějakou dobu tuto svou zvláštní schopnost bral jako příjemnou hru, ale brzy ho děsila, proto se raději snažil nevnímat.

V případě MacLeoda vycítil nevyhnutelnou smrt rychle a tak intenzivně, že s tím nedokázal nic dělat. Kromě toho se přidalo něco nového – vidění. Když s Patti Ann přijeli, záchvat ustupoval, ale při práci a informacích kolegyni vysílačkou vyvstala Jonahovi před očima scéna, kdy se pacient otáčel na posteli a zvracel na podlahu, volal o pomoc, pak spadl z postele a svíjel se v křečích.

Viděl přiběhnout manželku, slyšel ji vykřiknout. Vše se odehrávalo jako scéna z filmu.

Jonahovi se to vůbec nezamlouvalo.

Po příjezdu do nemocnice se snažil zneklidňující vidiny ignorovat a udělat vše, aby pomohl zachránit pacienta, přestože věděl, že muž umírá. Informoval doktorku Rachel Hopmanovou o příznacích, první pomoci. Pak pacienta převezli na jednotku intenzivní péče. U dveří se Jonah dotkl ruky